

Mand til at varetage deres Interesser, og da navnlig naar Talen er om private Jærnbaneanlæg, hvor det i Virkeligheden spiller en større Rolle, end hvor der er Statsbaneanlæg, og Staten i det væsentlige skal bære Udgifterne. Er det et privat Selskab, der anlægger en Bane, saa vil det saa meget mere je paa at saa Ekspropriationen billig, og det vil da, efter Udvalgets Mening, være meget nødvendigt, at Lodbøjerne blive repræsenterede i selve Ekspropriationskommissionen. — Vædringsforslag under Nr. 16 er en Folge af den Forandring vi have gjort i Vitra c., § 2. Det omhandler kun, hvis der bliver gjort Brug af Reserve- og Fornødhedsfonden, hvorledes denne da igen skal bringes op til den oprindelige Størrelse. Det er noget, der følger af sig selv, for at der altid kan være en Reservefond til Stede i paakommende Tilfælde. — I Vædringsforslag under Nr. 17 har man ment, at i Stedet for, som Lovforslaget forlanger, Bristen for Banernes Overdragelse til Staten sat til det tyvedobbelte, bør der sættes det femogtyvedobbelte. Det er sikkert nok, at efterhaanden som en Bane indarbejdes, giver den større og større Indtægt. De første Aar have Bidragyderne ikke kunnet have store Forventninger om at saa stor Indtægt af deres Kapital, det kunne de derimod efterhaanden, som Banen indarbejdes, men de have da ogsaa Krav paa at saa en større Betaling derfor, naar Staten senere vil overtage Banen. Man kan jo ogsaa tage det noget i Betragtning, at Renten nu er lavere, end den har været tidligere, og man ved jo ikke, som det ogsaa blev udtalt her under Sagens første Behandling, om den kan gaa yderligere ned. Man har derfor været enig om, at denne Pris maatte sættes op til det femogtyvedobbelte i Stedet for det tyvedobbelte. — Forslaget under Nr. 18 er en Vædring, som følger af sig selv. — Vædringsforslag under Nr. 19: Paragraffen udgaar, har jeg omtalt udførlig før. Hvorfor Flertallet ikke vil gaa ind paa denne Paragraf, behøver ingen yderligere Motivering. — Endelig har Udvalget været enig om at indsætte en ny Paragraf, som sætter en Grænse for, hvor længe Loven maa gælde. Vi have ment, at Grænsen burde sættes til den 1ste Oktober 1897. Ved dette Vædringsforslag har man naturligvis haft for Øje, at det var ønskeligt at se, hvorledes en saadan Lov virkede, og for dem, hos hvem der muligens kunde være nogen Vængstelse for denne lille indskrænkede Bemyndigelse, som Lovforslaget efter det Forslag, jeg har talt for, giver Ministeren, vil det være en

Veroligelse at se denne Paragraf, idet den vil ophæve denne Bemyndigelse allerede den 1ste Oktober 1897. Forlod jeg den ærede Minister ret, har han heller ikke noget mod en saadan Begrænsning. Der har været Tanke om at sætte denne Begrænsning af Lovens Varighed kortere, men det kan ikke godt gøres, thi derved udfætter man sig igen for at blive overvældet med en Del Baneprojekter, der ville blive ligesom fremtvungne for at komme i Betragtning og saa Nytte af denne Lov. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig og afvente, hvad ærede Medlemmer have at sige til Støtte for de Vædringsforslag, der ere komne frem fra dem.

Korsgaard: Jeg skal med et Par Ord angive det Mindretals Stilling, hvortil jeg hører, til dette ret mærkelige Lovforslag. De Udtalelser, som den ærede Ordfører fremkom med angaaende Betydningen af at have konstante Regler for Anlæg af Jærnbaner samt Statens Medvirken dertil, har jeg ikke meget at erindre mod. Jeg er vel ikke saa stærkt som den ærede Ordfører overbevist om, at der vil være vundet noget meget væsentligt ved at have saadanne Regler, idet jeg tror, at man i adskillige Tilfælde, maatte i mange Tilfælde komme til at gaa bort fra dem, men jeg skal dog ikke underkende Betydningen af, at der eksisterer visse Regler, som kunne gælde for ordinære Tilfælde af private Jærnbaneanlæg. For saa vidt er Mindretallet enig i de Udtalelser, som den ærede Ordfører fremsatte. Hvis Forslaget ikke var gaaet videre end til at søge tilvejebragt en Overenskomst ikke alene her i dette Ting, men ogsaa med Ministeren og det andet Ting om visse fælles Regler, som man vilde følge ved fremtidige Tilbud til private Baner, havde det været ret fornuftigt at arbejde med paa denne Sag, men den ærede Minister har givet denne Sag nogle Tilføjninger, som jeg tilstaar have forundret mig noget. Jeg har ved at se paa dette Forslag ikke kunnet værgе mig mod en Mistanke om, at den ærede Minister egentlig ikke selv ventede sig noget ud af dette Forslag. Jeg tør ikke trænge langt ind i den højtærede Ministers Hjerte og Myrer for at grænse hans Hensigt med dette Forslag og tør ikke insinuere, at han ønskede dette Forslag frem for at blive fri for visse andre Ubevemmeligheder paa Jærnbanevæsenets Omraade, men i ethvert Fald maa jeg sige, at det forundrer mig, at den ærede Minister vil komme med et saadant Forslag. De mine Forundring knytter sig ganske naturlig til to Paragraffer i Lovforslaget,